

Fiscoloog

Belasting op tweede verblijven

Auteur(s): Stefaan Van
Crombrugge

Editie: 1497 p. 14

Publicatiedatum: 16 november 2016

Rechtbank/Hof: Rb. Brugge

Datum van uitspraak: 22 maart 2016

Belasting op tweede verblijven

Een kustgemeente kent een belasting op tweede verblijven. Haar inwoners belast zij in de aanvullende gemeentebelasting op de personenbelasting. In die omstandigheden wordt een belasting op tweede verblijven door de rechtspraak aanvaardbaar geacht.

* De belasting op tweede verblijven valt niet onder het verbod van artikel 464, 1° WIB 1992. Zij is een forfaitaire lokale belasting die niet gebaseerd is op een eigendomsrecht, maar voortkomt uit het feit dat de eigenaar niet is gedomicilieerd in het betrokken onroerend goed. Het feit dat de belastingplichtigen alleen in hun hoedanigheid van eigenaars worden belast en niet als gebruikers van het onroerend goed, en het feit dat zowel de inkomstenbelasting als de belasting op tweede verblijven beiden inkomsten nastreven, laten niet toe te besluiten dat het hier om gelijkaardige of concurrerende belastingen gaat. De belasting op tweede verblijven is niet van dezelfde aard als de onroerende voorheffing en is op dezelfde gronden evenmin een dubbele en bijgevolg verboden belasting met de inkomstenbelasting.

* De belasting op tweede verblijven schendt als dusdanig ook niet het gelijkheidsbeginsel. Van een schending van het gelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer vergelijkbare toestanden ongelijk worden behandeld. In casu kunnen de belasting op tweede verblijven en de overige gemeentebelastingen op het vlak van hun aard, doel en gevolgen niet voldoende met elkaar worden vergeleken. De belasting op tweede verblijven is een compenserende belasting die wordt geheven van personen die niet in de bevolkingsregisters of vreemdelingenregisters zijn ingeschreven en daardoor aan de betrokken gemeente geen aanvullende gemeentebelasting op de personenbelasting verschuldigd zijn, maar ten behoeve van wie ingrijpende infrastructuurwerken in de gemeente werden uitgevoerd, om hun comfort te vergemakkelijken, te onderhouden en op peil te houden.

De belasting op tweede verblijven is bovenal ook een forfaitaire weeldebelasting op het gebruik van een luxegoed, die wordt geheven ongeacht het globaal belastbaar inkomen van de belastingplichtige. Een forfaitair tarief van 1.000 EUR kan dan ook niet als buitensporig worden aanzien, gelet op de financiële draagkracht van de aan de belasting onderworpen personen.

De toepassing van een forfaitair eenvormig tarief kan niet als discriminatoir worden beschouwd op grond van de enkele vaststelling dat er wel verschillen in ligging, oppervlakte of waarde tussen de tweede verblijven zullen bestaan, nu deze verschillen op

zich niet inhouden dat bijvoorbeeld de dienstverlening van de gemeente zal variëren naar eigenaars van tweede verblijven toe naargelang de oppervlakte, de ligging of de waarde van het tweede verblijf.

Rb. West-Vlaanderen (afd. Brugge) 22 maart 2016